ছূৰা - ১১

হূদ

(হূদ ঃ ৫০)

মক্কাত অৱতীৰ্ণ

আল্লাহৰ নাম লৈ, যিজন ৰহমান, ৰহীম

পৰিচ্ছেদ - ১

১ আলিফ লাম ৰা (—মই, আল্লাহ, সৰ্বদ্ৰষ্টা)। এয়ে (সেই মহান) গ্ৰন্থ যাৰ আয়াতসমূহক জ্ঞানসমৃদ্ধ কৰা হৈছে, তাৰ পাচত বিশদ ব্যাখ্যা দিয়া হৈছে পৰম জ্ঞানী পূৰ্ণ-ওৱাকিফহালৰ তৰফৰ পৰা,—

২ যেন তোমালোকে আল্লাহৰ বাহিৰে অইনৰ উপাসনা নকৰিবা। (হে মুহাম্মদ-ছাঃ! তুমি কোৱাঁ—) “মই অৱশ্যেই তোমালোকৰ ওচৰত তেওঁৰ পক্ষৰ পৰা (দুৰাচাৰীবিলাকৰ কাৰণে) সতৰ্ককাৰী আৰু (সৎকৰ্মীসকলৰ কাৰণে) সুসংবাদদাতা,

৩ “আৰু যেন তোমালোকৰ প্ৰভুৰ ওচৰত (পদস্খলনৰ পৰা) পৰিত্ৰাণ খোঁজো, তাৰপাছত তেওঁৰ পিনে ফিৰো, তেওঁ তোমালোকক উত্তম সম্বল উপভোগ কৰিবলৈ দিব এক নিৰ্দিষ্ট কাললৈকে, আৰু তেওঁ প্ৰত্যেক প্ৰাচুৰ্যৰ অধিকাৰীক তেওঁৰ প্ৰাচুৰ্য প্ৰদান কৰে। আৰু যদি তোমালোকে (কুৰআনৰ পৰা) বিমুখ হোৱা তেন্তে নিসন্দেহে মই তোমালোকৰ কাৰণে আশংকা কৰো এক ভীষণ দিনৰ শাস্তিৰ।

৪ “আল্লাহৰ ওচৰলৈ তোমালোকৰ প্ৰত্যাবৰ্তন, আৰু তেৰেঁই সকলো বিষয়বস্তুৰ ওপৰত সৰ্বশক্তিমান।”

৫ সাৱধান! দৰাচলতে সিহঁতে নিজৰেই বুকু ভাঁজ কৰিছেনে তেওঁৰ (—আল্লাহৰ) পৰা (সিহঁতৰ বিদ্বেষ) লুকাই ৰখাৰ কাৰণে? সাৱধান! সিহঁতে যেতিয়া সিহঁতৰ পোছাকৰ দ্বাৰা নিজকে আবৃত কৰে (অৰ্থাৎ সত্যৰ প্ৰতি চকু-কাণ ঢাকি ৰাখে), তেওঁ (—আল্লাহে) জানে যি (বিদ্বেষ) সিহঁতে লুকাই ৰাখে আৰু যি (আক্ৰোশ কাৰ্যতঃ) প্ৰকাশ কৰে। নিসন্দেহে মানুহৰ বুকুৰ ভিতৰত যি অভিসন্ধি আছে সেইসম্বন্ধে তেওঁ সৰ্বজ্ঞাতা।

১২শ পাৰা

৬ আৰু পৃথিৱীত এনে কোনো প্ৰাণী নাই যাৰ জীৱিকাৰ ভাৰ আল্লাহৰ ওপৰত নহয়, আৰু তেৰেঁই জানে তাৰ বাসস্থান আৰু তাৰ বিশ্ৰামস্থল (য'ত সি সুপ্তভাৱে অৱস্থান কৰে)। সকলোবিলাক নথিবদ্ধ আছে এক সুস্পষ্ট গ্ৰন্থত (বা আল্লাহৰ জ্ঞানভাণ্ডাৰত),

৭ আৰু তেৰেঁই সেইজন যিজনে মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱী সৃষ্টি কৰিছে ছয় দিনত (অৰ্থাৎ ছয় যুগত বা পৰ্যায়ত), আৰু তেওঁৰ আৰশ্ব (বা ক্ষমতাৰ আসন, অধিষ্ঠিত) ৰৈছে পানীৰ ওপৰত (কিয়নো পানীয়েই হৈছে সকলোবিধ প্ৰাণী আৰু উদ্ভিদজগতৰ জীৱনৰ মূল উৎস), যেন তেওঁ তোমালোকক বিচাৰ কৰিব পাৰে যে তোমালোকৰ মাজৰ কোন আচৰণত শ্ৰেষ্ঠ। আৰু (হে নবী!) তোমাকে যদি (মানুহক) ক'ব লগা হয়— “নিসন্দেহে মৃত্যুৰ পাচত তোমালোকক পুনৰোত্থিত কৰা হ'ব”, যিবিলাকে অবিশ্বাস কৰে সিহঁতে নিশ্চয় ক'ব— “এইটো দৰাচলতে দেখদেখকৈ যাদুৰ বাহিৰে একো নহয়।”

৮ আৰু যদি সিহঁতৰ পৰা এটা নিৰ্দিষ্ট সময়লৈকে আমি শাস্তি স্থগিত ৰাখো তেন্তে সিহঁতে নিশ্চয় ক'ব— “কিহে ইয়াক (আহিবলৈ) বাধা দিছে?” এইটোৱেই নহয়নে যে যিদিনা সিহঁতৰ ওচৰলৈ এইটো (শাস্তি) আহিব সেইদিনা সিহঁতৰ পৰা এইটো প্ৰতিহত নহ'ব, আৰু যিটোক লৈ সিহঁতে ঠাট্টা-বিদ্ৰূপ কৰিছিল সেয়ে সিহঁতক ঘেৰাও কৰিব?

পৰিচ্ছেদ - ২

৯ আৰু যদি মই মানুহক মোৰ কৰুণাৰ আস্বাদন কৰাও আৰু তাৰ পাছত তাৰ পৰা সেইখিনি (কৰুণা) আঁতৰাই নিওঁ, তেনেহলে সি নিশ্চয় হ'ব হতাশ, অকৃতজ্ঞ।

১০ আৰু যদি আমি তাক অনুগ্ৰহৰ আস্বাদ দিওঁ, দুখ কষ্টই তাক স্পৰ্শ কৰাৰ পাছত সি তেতিয়া কৈয়ে থাকে— “মোৰ বিপদ-আপদ (ভাগ্য গুণে) আঁৰি গ'ল।” নিসন্দেহে সি আত্মগৰ্বত উল্লসিত, অহংকাৰী,—

১১ তাৰ বাহিৰে যিসকলে ধৈৰ্যধাৰণ কৰে আৰু সৎকৰ্ম কৰে; সেইসকলেই— সেইসকলৰ কাৰণে ৰৈছে (পদস্খলনৰ পৰা) পৰিত্ৰাণ আৰু মহাপুৰস্কাৰ।

১২ তুমি তেন্তে (সিহঁতৰ মন-মৰ্জি ৰাখিবলৈ গৈ) পৰিত্যাগকাৰী হ'বানে তোমাৰ ওচৰত যি (ঐশিক বাণী) প্ৰত্যাদিষ্ট হৈছে তাৰ কিছু অংশ, আৰু তোমাৰ বুকু ইয়াৰ দ্বাৰা সংকুচিত কৰিবানে, যেহেতু সিহঁতে কয়– "তেওঁৰ ওচৰলৈ কিয় কোনো ধনভাণ্ডাৰ পাঠোৱা নাই অথবা তেওঁৰ সৈতে কোনো ফিৰিশ্বতা অহা নাই?" নিসন্দেহে তুমিতো এজন সতৰ্ককাৰী। আৰু আল্লাহ সকলো বিষয়-বস্তুৰ ওপৰতে কৰ্ণধাৰ।

১৩ অথবা সিহঁতে কয়নে– "সি এইটো সাজি লৈছে"? (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱাঁ– "তেনেহলে ইয়াৰ নিচিনা দহোটা সাজি লোৱা ছুৰা লৈ আহা, আৰু (তোমালোকক সহায় কৰিবলৈ) আল্লাহক বাদ দি যাক পাৰা মাতা, যদিহে তোমালোকে (তোমালোকৰ অভিযোগ সম্বন্ধে) সত্যবাদী হোৱা।"

১৪ আৰু যদি সিহঁতে (কুৰআনৰ নিচিনা ছুৰা ৰচনাত) তোমালোকৰ প্ৰতি সহাৰি নিদিয়ে তেন্তে জানি ৰাখা এইখন অৱশ্যেই অৱতীৰ্ণ হৈছে আল্লাহৰ জ্ঞান ভাণ্ডাৰৰ পৰা, আৰু তেওঁৰ বাহিৰে অন্য উপাস্য নাই। তোমালোকে তেন্তে আত্মসমৰ্পণকাৰী (মুছলিম) হ'বানে?

১৫ যি কোনোবাই পাৰ্থিৱ জীৱন আৰু ইয়াৰ সুন্দৰতা কামনা কৰে, সিহঁতৰ ক্ৰিয়াকৰ্মৰ বাবে ইয়াতেই আমি সিহঁতক পুৰাপুৰি প্ৰতিফল প্ৰদান কৰো, আৰু এই বিষয়ত সিহঁতে ক্ষতিসাধিত নহয়।

১৬ ইহঁতেই সিহঁত যিবিলাকৰ নিমিত্তে পৰকালত (দুযখৰ) জুইৰ বাহিৰে আৰু একোৱেই নাই, আৰু সিহঁতে (ইয়াতে ক্ৰিয়াকলাপ) যি কৰিছে সেইখিনি তাত বিফলে যাব, আৰু সিহঁতে যি কৰি গৈছিল সেইবোৰ নিৰৰ্থক।

১৭ তেন্তে যিজন ৰৈছে তাৰ প্ৰভুৰ পৰা স্পষ্ট প্ৰমাণৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত আৰু তেওঁৰ (—আল্লাহৰ) পৰা এজন সাক্ষীয়ে (যথা মুহাম্মদ-ছাঃ-এ) সেইটো (—সেই কুৰআন) পাঠ কৰে, আৰু ইখনৰ আগেয়ে (আহিছিল) মূছাৰ গ্ৰন্থ পথনিৰ্দেশক আৰু কৰুণাস্বৰূপ (—যি এইবিলাক প্ৰত্যাদিষ্ট গ্ৰন্থত বিশ্বাস কৰে সেইজন অবিশ্বাসীবিলাকৰ সমতুল্যনে)? এইসকলে (অৰ্থাৎ মূছাৰ অনুগামীসকলে) ইয়াত বিশ্বাস কৰে। আৰু (বিভিন্ন) দলসমূহৰ মাজৰ যিয়ে ইয়াত অবিশ্বাস পোষণ কৰে তাৰ প্ৰতিশ্ৰুত স্থান তেন্তে (দুযখৰ) জুই; এতেকে তুমি এই বিষয়ে সন্দেহত নাথাকিবা। নিসন্দেহে এইটো তোমাৰ প্ৰভুৰ পৰা ধ্ৰুৱসত্য, কিন্তু সৰহভাগ লোকেই (জনাবুজাকৈ ইয়াতে) বিশ্বাস নকৰে।

১৮ আৰু কোন তাতকৈ বেছি অন্যায়কাৰী যি আল্লাহ সম্বন্ধে মিছা ৰচনা কৰে? সিহঁতক অনা হ'ব সিহঁতৰ প্ৰভুৰ সন্মুখলৈ; আৰু সাক্ষীসকলে (যেনে সত্যৰ সাক্ষ্যদাতাসকলে) ক'ব— "ইহঁতেই সিহঁত, যিবিলাকে নিজৰ প্ৰভুৰ বিৰুদ্ধে মিছা আৰোপ কৰিছিল।" এনে নহয়নে যে আল্লাহৰ অসন্তুষ্টি (বৰ্ষিত হ'ব) যালিমবিলাকৰ ওপৰত,—

১৯ যিবিলাকে আল্লাহৰ পথৰ পৰা লোকক ফিৰাই ৰাখে আৰু ইয়াক কৰিবলৈ বিচাৰে কুটিল? আৰু ইহঁত নিজেই পৰকাল সম্বন্ধে অবিশ্বসী।

২০ ইহঁতে পৃথিৱীত (আল্লাহৰ বিধান) প্ৰতিহত কৰিব নোৱাৰে, আৰু সিহঁতৰ কাৰণে আল্লাহক বাদ দি কোনো অভিভাৱক নাই (যিয়ে আসন্ন শাস্তিক আঁতৰাই ৰাখিব পাৰে)। সিহঁতৰ কাৰণে (নিজে ভ্ৰষ্টাচাৰী হোৱাৰ আৰু অইনক ভ্ৰষ্টাচাৰী বনোৱাৰ আপৰাধত) শাস্তি দুগুন কৰা হ'ব। সিহঁতে (কুৰআনৰ সুমধুৰ বাণী) শুনা সহ্য কৰিব নোৱাৰিছিল, আৰু সিহঁতে (সৎপথগামীসকলৰ উজ্জ্বল জীৱনাদৰ্শ) দেখিও নাপায়।

২১ ইহঁতেই সিহঁত, যিবিলাকে নিজৰ আন্তৰাত্মাৰ ক্ষতিসাধন কৰিছে, আৰু যি (দেৱ-দেৱী) সিহঁতে উদ্ভাৱন কৰিছিল সেইবিলাকে সিহঁতৰ পৰা বিদায় লৈছে।

২২ সন্দেহ নাই যে পৰকালত সিহঁত নিজেই অৱশ্যে হ'ব সকলোতকৈ ক্ষতিগ্ৰস্ত।

২৩ নিসন্দেহে যিসকলে বিশ্বাস কৰে আৰু সৎকৰ্ম কৰে, আৰু বিনয়াবনত হয় নিজ প্ৰভুৰ ওচৰত,– সেইসকলেই বেহশ্বতৰ বাসিন্দা, ইয়াতেই এওঁলোক থাকিব চিৰকাল।

২৪ এই দল দুটিৰ উপমা হৈছে (একাধাৰে) অন্ধ আৰু বধিৰৰ, আৰু (আনহাতে) চক্ষুষ্মান আৰু শ্ৰৱনশক্তিমানৰ নিচিনা,– উভয়ে তুলনাত সমান-সমাননে? তথাপি তোমালোকে মনোনিৱেশ নকৰিবানে?

পৰিচ্ছেদ - ৩

২৫ আৰু নিশ্চয় আমি নূহ (আঃ)-ক পঠিয়াইছিলো তেওঁৰ সম্প্ৰদায়ৰ ওচৰলৈ; (তেওঁ কৈছিলে—) "নিসন্দেহে মই তোমালোকৰ নিমিত্তে এজন প্ৰকাশ্য সতৰ্ককাৰী,–

২৬ "যাতে তোমালোকে আল্লাহৰ বাহিৰে আনৰ উপাসনা নকৰা। মই নিশ্চয় আশংকা কৰো তোমালোকৰ কাৰণে এটি মৰ্মন্তুদ দিনৰ শাস্তি।"

২৭ কিন্তু তেওঁৰ সম্প্ৰদায়ৰ মাজৰ যিবিলাকে অবিশ্বাস কৰিছিল সিহঁতৰ প্ৰধানবিলাকে ক'লে– "আমিতো তোমাক আমাৰেই নিচিনা এজন মানুহ ব্যতীত (বেলেক) দেখা নাই, আৰু আমি তোমাক দেখা নাই যে তোমাক এনে অইনে অনুসৰণ কৰিছে সিহঁতৰ বাহিৰে যিসকল হৈছে প্ৰথম দেখাতেই আমাৰ মাজৰ অধম; আৰু আমি তোমালোকৰ মাজত আমাতকৈ কোনো গুণ-গৰিমাও দেখা নাই, বৰঞ্চ আমি তোমালোককহে মিথ্যাবাদী বুলি ভাবো।"

২৮ তেওঁ ক'লে– "হে মোৰ সম্প্ৰদায়! তোমালোকে ভাবি চাইছানে– মই যদি মোৰ প্ৰভুৰ পৰা (প্ৰাপ্ত) স্পষ্ট প্ৰমাণত প্ৰতিষ্ঠিত থাকো আৰু তেওঁ যদি মোক তেওঁৰ ফালৰ পৰা অনুগ্ৰহ প্ৰদান কৰি থাকে, অথচ তোমালোকৰ ওচৰত এইটো (—তেওঁৰ বাণী) অগোচৰ ৰৈছে, আমি তেন্তে এইটোত (গ্ৰহণ কৰাত) তোমালোকক বাধ্য কৰাব পাৰিমনে যেতিয়া তোমালোকে ইয়াত বিৰূপ ৰৈছা?

২৯ "আৰু হে মোৰ সম্প্ৰদায়! ইয়াৰ বিনিময়ত মই তোমালোকৰ ওচৰত ধন-দৌলত বিচৰা নাই। মোৰ শ্ৰমফল কেৱল আল্লাহৰ ওচৰতেই ৰৈছে, আৰু যিসকলে বিশ্বাস কৰিছে সেইসকলক মই খেদি দিওঁতা নহ'ম। নিসন্দেহে তেওঁলোকে নিজৰ প্ৰভুৰ (সন্তুষ্টি লাভৰ আশাত) মুলাকাত কৰিবলৈ গৈছে, কিন্তু মই তোমালোকক দেখিছো এটি জ্ঞানহীন সম্প্ৰদায়।

৩০ "আৰু হে মোৰ সম্প্ৰদায়! কোনে মোক সহায় কৰিব আল্লাহৰ (শাস্তিৰ) বিৰুদ্ধে যদি মই এওঁলোকক খেদি দিওঁ? তোমালোকে তেন্তে ভাবি নোচোৱানে (যে মইতো তেওঁলোকৰেই এজন)?

৩১ আৰু মই তোমালোকক কোৱাঁ নাই মোৰ ওচৰত আল্লাহৰ ধনভাণ্ডাৰ ৰৈছে, আৰু মই অদৃশ্য সম্বন্ধেও নাজানো, আৰু মই কোৱাঁ নাই যে মইতো এজন ফিৰিশ্বতা, আৰু তোমালোকৰ চকুৰে যিসকলক অধম বুলি ভাৱা সেইসকলৰ সম্বন্ধে মই কোৱাঁ নাই যে আল্লাহে কেতিয়াও সিহঁতক কৰুণাভাণ্ডাৰ নিদিব। আল্লাহে ভালকৈ জানে যি আছে সিহঁতৰ অন্তৰত,– (মই যদি তেনে কলোহেঁতেন) তেন্তে মই নিশ্চয় অন্যায়কাৰীবিলাকৰ মাজৰ হলোহেঁতেন।"

৩২ সিহঁতে ক'লে– "হে নূহ! তুমি অৱশ্যেই আমাৰ লগত বিতৰ্ক কৰিছা আৰু আমাৰ সৈতে তৰ্ক-বিতৰ্ক বঢ়াই তুলিছা, সেইগতিকে আমাৰ ওচৰ লৈ আহা সেই (শাস্তি) যাৰ ভয় আমাক দেখুৱাইছা– যদি (ঠিকেঠিকেই) তুমি সত্যবাদীবিলাকৰ মাজৰ হোৱা।"

৩৩ তেওঁ ক'লে– "কেৱল আল্লাহেই তোমালোকৰ ওপৰত সেইটো লৈ আহিব যদি তেওঁ ইচ্ছা কৰে (আৰু মোৰ প্ৰচেষ্টা হৈছে শাস্তি নহয় বৰং শান্তি কঢ়িয়াই অনা), আৰু (আল্লাহৰ শাস্তি যেতিয়া নামিব তেতিয়া) তোমালোক সেইটো এৰাব পাৰাৰ নহ'বা।

৩৪ "আৰু মোৰ উপদেশ তোমালোকৰ উপকাৰ নকৰিব যদিও মই তোমালোকক উপদেশ দিবলৈ ইচ্ছা কৰোঁ, যদি (তোমালোকৰ গোৰাঁৰামিৰ কাৰণে) আল্লাহে ইচ্ছা কৰে যে তেওঁ তোমালোকক বিভ্ৰান্ত কৰিব। (মই কিন্তু পুনু স্মৰণ কৰাই দিছো–) তেৱেঁই তোমালোকৰ প্ৰভু, আৰু তেওঁৰ ওচৰতেই তোমালোকক ফিৰাই অনা হ'ব।"

৩৫ অথবা (পূৰ্ব্বৱৰ্তী সম্প্ৰদায়ৰ দৰে) সিহঁতেও (অৰ্থাৎ তোমাৰ বিৰুদ্ধাচাৰীবিলাকেও) কয় নেকি– "তেওঁ এইটো সাজি লৈছে"? (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱাঁ– "যদি মই এইটো বনাই থাকো তেন্তে মোৰ ওপৰতেই (বৰ্তিব) মোৰ অপৰাধ; আৰু তোমালোকে যিবিলাক অপৰাধ কৰিছা সেইবিলাকৰ পৰা মই মুক্ত।"

পৰিচ্ছেদ - ৪

৩৬ আৰু নূহ (আঃ)-ৰ ওচৰত প্ৰত্যাদেশ দিয়া হ'ল– "দৰাচলতে তোমাৰ সম্প্ৰদায়ৰ মাজৰ পৰা (নতুনকৈ) কোনেও কেতিয়াও বিশ্বাস নকৰিব সেইজনৰ ব্যতিৰেকে যিজনে ইতিমধ্যে বিশ্বাস কৰিছে; গতিকে সিহঁতে যি কৰি গৈছে তাৰ বাবে দুখ নকৰিবা।

৩৭ "আৰু আমাৰ চকুৰ আগত আৰু আমাৰ প্ৰত্যাদেশ (তথা নিৰ্দেশ) অনুযায়ী এখন জাহাজ তৈয়াৰ কৰা; আৰু যিবিলাকে অত্যাচাৰ কৰিছে সিহঁতৰ বাবে (জাহাজত উঠাই উদ্ধাৰৰ কাৰণে) মোৰ ওচৰত আবেদন নকৰিবা, সিহঁত নিশ্চয় (বন্যাত) নিমজ্জিত হ'ব।"

৩৮ আৰু তেওঁ জাহাজ তৈয়াৰ কৰিব ধৰিলে; আৰু যেতিয়াই তেওঁৰ সম্প্ৰদায়ৰ প্ৰধানবিলাকে তেওঁৰ কাষেদি যায় সিহঁতে তেওঁক (এই শুকান মাটিত জাহাজ বনোৱাৰ কাৰণে) বিদ্ৰূপ কৰিছিল। তেওঁ কৈছিলে– "যিহেতু তোমালোকে (এতিয়া) আমাকলৈ বিদ্ৰূপ কৰিছা আমিও তেন্তে (পৰিশেষত) তোমালোককলৈ বিদ্ৰূপ কৰিম যেনেকৈ তোমালোকে বিদ্ৰূপ কৰি চলিছা।

৩৯ "গতিকে অচিৰেই তোমালোকে জানিব পাৰিবা কাৰ ওপৰত শাস্তি আহিছে যিটোৱে তাক লাঞ্ছিত কৰিব, আৰু কাৰ ওপৰত নিৰ্ধাৰিত হৈছে স্থায়ী শাস্তি।"

৪০ (এইদৰে জাহাজ বনোৱা আৰু উপহাস চলিলে) যেতিয়ালৈকেনেকি আমাৰ আদেশ আহিল আৰু (মুষলধাৰে বৰষুণৰ কাৰণে) বাট-ঘাট প্লাৱিত হ'ল, আমি ক'লো– "ইয়াতে বোজাই কৰা (তোমালোকৰ প্ৰয়োজনীয় জীৱজন্তুৰ) প্ৰত্যেক জাতৰ দুটিকৈ– (নৰ-মাদিলৈ) এযোৰ, আৰু তোমাৰ পৰিয়াল– তাক এৰি যাব বিৰুদ্ধে (মোৰ) সিদ্ধান্ত বৰ্তিত হৈছে,– আৰু যিসকলে বিশ্বাস কৰিছে (তেওঁলোকৰ সকলোকে উঠাই লোৱা)।" আৰু যিসকলে তেওঁৰ লগত বিশ্বাস কৰিছিল তেওঁলোকতো অল্পসংখ্যক।

৪১ আৰু তেওঁ (–নূহ-আঃ-এ) ক'লে– "ইয়াতে আৰোহণ কৰা, আল্লাহৰ নামতে হওক ইয়াৰ যাত্ৰা আৰু (গন্তব্যস্থলত) ইয়াৰ ঠাৰৰ। নিসন্দেহে মোৰ প্ৰভুতো পৰিত্ৰাণকাৰী, অফুৰন্ত ফলদাতা।"

৪২ আৰু এইসকলক লৈ এইখন চলিব ধৰিলে পাহাৰৰ নিচিনা ঢৌৰ মাজেৰে, আৰু নূহ (আঃ)-এ তেওঁৰ পুত্ৰক মাতি ক'লে আৰু সি (তেতিয়া) পাৰত ৰৈছিল,– "হে মোৰ পুতেক! আমাৰ লগত (জাহাজত) উঠি লোৱা, আৰু অবিশ্বাসীবিলাকৰ লগৰীয়া নহ'বা।"

৪৩ সি ক'লে– "মই পোনছাটে কোনোবা পাহাৰত আশ্ৰয় ল'মগৈ, সিয়ে মোক বানপানীৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব।" তেওঁ ক'লে– "আজিৰ দিনত আল্লাহৰ হুকুমৰ পৰা ৰক্ষা কৰোঁতা কোনো নাই, যিজনক তেওঁ দয়া কৰিব সেইজন ব্যতিৰেকে।" আৰু (কওঁতে কওঁতে) উভয়ৰ মাজত ঢৌ আহি পৰিল, ফলত সি হৈ গ'ল নিমজ্জিতবিলাকৰ অন্তৰ্ভুক্ত।

৪৪ ইয়াৰ পাছত কোৱা হ'ল– "হে পৃথিৱী! তোমাৰ পানী শোষণ কৰি নিয়া, আৰু হে আকাশ! (বৰষুণৰ পৰা) ক্ষান্ত হোৱা।" তেতিয়া (লাহে লাহে) পানী শুকাই গ'ল আৰু (অত্যাচাৰী মানুহবোৰক ধ্বংস কৰাৰ) বিষয়টো সম্পন্ন হৈ গ'ল, আৰু এইখন জুদী পৰ্বতৰ ওপৰত ৰ'ল; আৰু কোৱা হ'ল– "দূৰ হওক! অন্যায়কাৰী জাতিৰ ক্ষেত্ৰত!"

৪৫ আৰু নূহ (আঃ)-এ তেওঁৰ প্ৰভুক মাতিলে আৰু ক'লে— "মোৰ প্ৰভু! মোৰ পুত্ৰ অৱশ্যে মোৰ পৰিয়ালৰ অন্তৰ্ভুক্ত, আৰু তোমাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি নিসন্দেহে সত্য, আৰু তুমি সকলো বিচাৰকৰ শ্ৰেষ্ঠ বিচাৰক।"

৪৬ তেওঁ ক'লে— "হে নূহ! প্ৰকৃততে সি তোমাৰ পৰিয়ালভুক্ত নহয়। তাৰ কাজকৰ্ম নিশ্চয়ে সৎকৰ্মৰ বহিৰ্ভূত; এতেকে মোৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা নকৰিবা যি বিষয়ে তোমাৰ কোনো জ্ঞান নাই। মই অৱশ্যেই তোমাক উপদেশ দিছো (সত্যৰ লগত মিথ্যাৰ কোনোভাৱেই মিল হ'ব নোৱাৰে)— পিছে তুমি অজ্ঞবিলাকৰ অন্তৰ্ভুক্ত হৈ পৰা।"

৪৭ তেওঁ ক'লে— "মোৰ প্ৰভু! মই অৱশ্যেই তোমাৰ ওচৰত আশ্ৰয় বিচাৰিছো পিছে যি বিষয়ত মোৰ কোনো জ্ঞান নাই সেই বিষয়ে তোমাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰি পেলাওঁ। আৰু তুমি যদি মোক (ভুল-ভ্ৰান্তিৰ পৰা) ৰক্ষা নকৰা আৰু মোৰ প্ৰতি করুণা প্ৰদৰ্শন নকৰা তেন্তে মই ক্ষতিগ্ৰস্তবিলাকৰ অন্তৰ্ভুক্ত হৈ যাম।"

৪৮ (তেওঁক) কোৱা হ'ল— "হে নূহ (আঃ)! (জাহাজৰ পৰা) অৱতৰণ কৰা মোৰ পৰা শান্তিৰ সৈতে, আৰু তোমাৰ ওপৰত আৰু তোমাৰ লগত যিসকল ৰৈছে সেইসকলৰ (পৰা জন্ম লোৱা) সম্প্ৰদায়ৰ ওপৰত আশীৰ্বাদ লৈ। আৰু (তোমাৰ পাছত) এনেকুৱা জাতিবিলাকো হ'ব যিসকলক আমি অচিৰেই জীৱনোপকৰণ দিম, তাৰপাচত আমাৰ পৰা মৰ্মন্তুদ শাস্তিয়ে সিহঁতক স্পৰ্শ কৰিব।"

৪৯ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) এইবিলাক হৈছে অদৃশ্য (ঘটনাৱলী) সম্বন্ধে সংবাদ যি আমি তোমাৰ ওচৰত প্ৰত্যাদেশ কৰিছো। তুমি ইয়াৰ আগেয়ে এইবিলাক নাজানিছিলা— তুমি আৰু তোমাৰ সম্প্ৰদায়েও নহয়। এতেকে অধ্যৱসায় অৱলম্বন কৰা। নিশ্চয় শুভপৰিণাম ধৰ্মভীৰুসকলৰ নিমিত্তেই ৰৈছে।

পৰিচ্ছেদ - ৫

৫০ আৰু 'আদ জাতিৰ ওচৰত সিহঁতৰ ভাতৃ হূদ (আঃ)-ক। তেওঁ ক'লে— "হে মোৰ সম্প্ৰদায়! আল্লাহৰ উপাসনা কৰা, তোমালোকৰ নিমিত্তে তেওঁৰ বাহিৰে অইন উপাস্য নাই। তোমালোকেতো কেৱল (আচাৰ অনুষ্ঠানৰ) মিছা ৰচনা কৰোঁতা।

৫১ "হে মোৰ সম্প্ৰদায়! মই ইয়াৰ কাৰণে (অৰ্থাৎ আল্লাহৰ বাণী আনি দিয়াৰ কাৰণে) তোমালোকৰ ওচৰত কোনো প্ৰতিদান বিচৰা নাই। মোৰ শ্ৰমফল কেৱল তেওঁৰ ওচৰত যিজনে মোক (আদিতে) সৃষ্টি কৰিছে। তোমালোকে তেন্তে নুবুজিবানে?

৫২ "আৰু হে মোৰ সম্প্ৰদায়! তোমালোকৰ প্ৰভুৰ ওচৰত (আগৰ দিনৰ দুষ্কৃতিৰ বাবে) ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰা, তাৰ পিছত তেওঁৰ পিনে ফিৰা (যেন ভৱিষ্যতত বেয়া কাম এৰি দিয়া); তেওঁ তোমালোকৰ ওপৰত আকাশকে দি পঠিয়াব প্ৰচুৰ বৰ্ষণোন্মুখ বৰষুণ, আৰু তোমালোকৰ (বৰ্তমান) শক্তিৰ ওপৰত তোমালোকৰ শক্তিবৃদ্ধি কৰিব; গতিকে তোমালোক (আকৌ) ঘূৰি নাযাবা অপৰাধী হৈ।

৫৩ সিহঁতে ক'লে— "হে হূদ! তুমি আমাৰ ওচৰলৈ কোনো স্পষ্ট প্ৰমাণ অনা নাই, আৰু তোমাৰ (মুখৰ) কথাত আমি আমাৰ দেৱতাবিলাকক পৰিত্যাগ কৰিবলৈ নাযাম, আৰু তোমাৰ প্ৰতি আমি বিশ্বাসীও নহওঁ।

৫৪ "আমিতো কেৱল এইটোৱেই কওঁ যে আমাৰ কোনো দেৱতাই তোমাক বেয়াকৈ লম্ভিছে।" তেওঁ ক'লে— "নিসন্দেহে মই আল্লাহকে সাক্ষী কৰিছো (যে মই আল্লাহৰ পৰা সত্য ধৰ্ম লৈ আহিছো), আৰু তোমালোকো সাক্ষী থাকা যে মই আলবৎ সম্পৰ্কহীন সিহঁতৰ লগত যিবিলাকক তোমালোকে (আল্লাহৰ সৈতে) শ্বৰিক কৰা—

৫৫ "তেওঁক এৰি দি; গতিকে (ইচ্ছামত) তোমালোকে সকলোৱে মিলি মোৰ বিৰুদ্ধে ষড়যন্ত্ৰ কৰি যোৱা, (লাগিলে) মোক অৱকাশ নিদিবা।

৫৬ "মই অৱশ্যেই নিৰ্ভৰ কৰো আল্লাহৰ ওপৰত— যিজন মোৰ প্ৰভু আৰু তোমালোকৰো প্ৰভু। এনে কোনো প্ৰাণী (ভূ-পৃষ্ঠত) নাই যাৰ আগচুলিত তেওঁ ধৰি থকা নাই। নিসন্দেহে মোৰ প্ৰভু সঠিক পথক অধিষ্ঠিত।

৫৭ "কিন্তু তোমালোক যদি ফিৰি যোৱা (ভ্ৰান্ত পথত) তেন্তে মই নিশ্চয় তোমালোকৰ ওচৰত পাঁচ কৰিছো (সেই বাণী) যি দি মোক তোমালোকৰ ওচৰত পঠোৱা হৈছিল (কিন্তু তোমালোকে সেই বাণী প্ৰত্যাখ্যান কৰিলা)। গতিকে মোৰ প্ৰভুৱে তোমালোকৰ পৰা পৃথক কোনো (ধৰ্মপৰায়ণ) সম্প্ৰদায়ক (তোমালোকৰ) স্থলাভিষিক্ত কৰিব, আৰু তোমালোকে তেওঁৰ (পৰিকল্পনাত) কোনো ক্ষতি কৰিব নোৱাৰিবা। নিসন্দেহে মোৰ প্ৰভু সকলো বিষয়-বস্তুৰ ওপৰতে তত্বাৱধায়ক।"

৫৮ আৰু যেতিয়া আমাৰ নিৰ্দেশ আহি পালেহি তেতিয়া আমি হূদ (আঃ)-ক আৰু তেওঁৰ সৈতে যিসকলে আস্থা ৰাখিছিল সেইসকলকো উদ্ধাৰ কৰিছিলো (একেৰাহে আঠ দিন ধৰি প্ৰবাহিত প্ৰচণ্ড বাত-বৃষ্টিৰ) কঠিন শাস্তিৰ পৰা।

৫৯ আৰু এয়ে আছিল 'আদ জাতি, সিহঁতে নিজ প্ৰভুৰ নিৰ্দেশাৱলী অস্বীকাৰ কৰিছিল আৰু তেওঁৰ ৰছুলসকলক অমান্য কৰিছিল, আৰু অনুসৰণ কৰিছিল প্ৰত্যেক উদ্ধত বিৰুদ্ধাচাৰীৰ নিৰ্দেশ।

৬০ আৰু এই দুনিয়াত অভিশাপকে সিহঁতৰ পাছত ধৰোৱা হৈছিল, আৰু কিয়ামতৰ দিনাও (তেনে হ'ব)। এইটো নহয়নে যে 'আদ জাতিয়ে সিহঁতৰ প্ৰভুক অস্বীকাৰ কৰিছিল? এইটো (কোৱা সঙ্গত) নহয়নে— "দূৰ হোৱা 'আদ জাতি— হূদ (আঃ)-ৰ সম্প্ৰদায়!"

পৰিচ্ছেদ - ৬

৬১ আৰু চামুদ জাতিৰ ওচৰলৈ (আমি পঠিয়াইছিলো) সিহঁতৰ ভাতৃ স্বালিহ (আঃ)-ক। তেওঁ ক'লে— "হে মোৰ সম্প্ৰদায়! আল্লাহৰ উপাসনা কৰা, তোমালোকৰ কাৰণে তেওঁৰ ব্যতিৰেকে অন্য উপাস্য নাই। তেওঁ তোমালোকক গঢ়ি তুলিছে মাটিৰ পৰা আৰু ইয়াতেই তোমালোকক বসবাস কৰাইছে, এতেকে (তেওঁৰ প্ৰতি কৰ্তব্যত অৱহেলাৰ কাৰণে) তেওঁৰ ওচৰতেই পৰিত্ৰাণ খোজা আৰু তেওঁৰ পিনেই (অনুতপ্ত হৈ) ফিৰা। নিসন্দেহে আমাৰ প্ৰভু ওচৰতেই আছে, (মানুহৰ আবেদন-নিবেদনৰ) জবাব দিওঁতা।"

৬২ সিহঁতে ক'লে— "হে স্বালিহ! তুমিতো ইয়াৰ আগতে আমাৰ ওচৰত আছিলা আশা-ভৰসাৰ পাত্ৰ, (হলেও) তুমি আমাৰ পিতৃপুৰুষসকলে যিসকলৰ উপাসনা কৰিছিল সেইসকলক উপাসনা কৰিবলৈ আমাক নিষেধ কৰিছানে? আৰু আমিতো বাস্তৱতে সন্দেহৰ মাজত ৰৈছো সেইসম্বন্ধে যাৰ (উপাসনাৰ) প্ৰতি তুমি আমাক আহ্বান কৰিছা— বিভ্ৰান্তিকৰ (সন্দেহ নাই এনে ধৰণৰ ধৰ্ম)!"

৬৩ তেওঁ ক'লে— "হে মোৰ সম্প্ৰদায়! তোমালোকে ভাবি চাইছানে— মই যদি মোৰ প্ৰভুৰ পৰা পোৱা স্পষ্ট প্ৰমাণৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত থাকো তেনেহলে কোনে মোক সাহায্য কৰিব আল্লাহৰ কবলৰ পৰা যদি মই তেওঁৰ অবাধ্যতা কৰো? গতিকে তোমালোকেতো ক্ষতিসাধন কৰাৰ বাহিৰে মোৰ একোৱেই নবঢ়াবা।

৬৪ "আৰু হে মোৰ সম্প্ৰদায়! এইটো হৈছে আল্লাহৰ (নিমিত্তে উৎসৰ্গীকৃতা) উট্‌নী— তোমালোকৰ কাৰণে এটা নিদৰ্শন; এতেকে ইয়াক এৰি দিয়া আল্লাহৰ মাটিত চৰি খাবলৈ, আৰু তাক কোনো ক্ষতিৰেই ক্ষতি নকৰিবা, পাছত আসন্ন শাস্তিয়ে তোমালোকক আহি ধৰিব।"

৬৫ কিন্তু (আল্লাহক অমান্য কৰি) সিহঁতে তাক হত্যা কৰিলে; সেইকাৰণে তেওঁ ক'লে— "তোমালোকে নিজৰ বাৰী-ঘৰত তিনিদিন জীৱন উপভোগ কৰি লোৱা (লগতে অপেক্ষা কৰা সেই চৰম মুহূৰ্তলৈ); এইটো এটা প্ৰতিশ্ৰুতি যিটো মিছা হোৱাৰ নহয়।"

৬৬ তাৰ পাছত যেতিয়া আমাৰ নিৰ্দেশ আহিল তেতিয়া আমি স্বালিহ (আঃ)-ক আৰু তেওঁৰ ওপৰত যিসকলে আস্থা ৰাখিছিল সেইসকলকো উদ্ধাৰ কৰিছিলো আমাৰ অনুগ্ৰহৰ ফলত, আৰু (ৰক্ষা কৰিছিলো) সেইদিনৰ লাঞ্ছনাৰ পৰা। নিসন্দেহে তোমাৰ প্ৰভু— তেৱেঁই মহাবলীয়ান, মহাশক্তিশালী।

৬৭ ইয়াৰ পাছত (ভূমিকম্পৰ লগত) প্ৰচণ্ড গুমগুমনিয়ে ধৰিলে সিহঁতক যিবিলাকে অত্যাচাৰ কৰিছিল; কাজেই সিহঁত হৈ গ'ল নিজৰ ঘৰ-বাৰীতে নিথৰদেহী,—

৬৮ যেন সিহঁত কেতিয়াও তাত বসবাস কৰাই নাছিল। এইটো (সত্য) নহয়নে যে চামূদ জাতিয়ে সিহঁতৰ প্ৰভুক অস্বীকাৰ কৰিছিল? এইটো (কোৱা সঙ্গত) নহয়নে— "দূৰ হোৱা চামূদ জাতি?"

পৰিচ্ছেদ - ৭

৬৯ আৰু আমাৰ বাণীবাহকসকল (বা ফিৰিশ্বতাসকল) ইব্ৰাহীম (আঃ)-ৰ ওচৰলৈ আহিছিল সুসংবাদ লৈ, তেওঁলোকে ক'লে— "ছালাম"। তেৱোঁ ক'লে— "ছালাম"; আৰু তেওঁ দেৰি নকৰিলে এটা কাবাব কৰা দামুৰি আনিবলৈ।

৭০ কিন্তু যেতিয়া তেওঁ দেখিলে এওঁলোকৰ হাত সেইটোৰ ফালে (—খোৱাৰ ফালে) আগবঢ়া নাই তেতিয়া তেওঁ এওঁলোকক বিস্ময়কৰ ভাবিলে আৰু তেওঁলোকৰ সম্বন্ধে তেওঁ আশংকা বোধ কৰিলে। তেওঁলোকে ক'লে— "ভয় নকৰিবা, আমি লূতৰ সম্প্ৰদায়ৰ প্ৰতি প্ৰেৰিত হৈছো।"

৭১ আৰু (সেই দৃশ্যপটত দেখিলে) তেওঁৰ স্ত্ৰী (ছাৰাহ্ সমীপতে) থিয় হৈ ৰৈছে আৰু তেওঁ (সৌজন্যসূচক) হাঁহিলে; আমি তেতিয়া তেওঁক সুসংবাদ দিলো ইছহাকৰ (জন্মৰ), আৰু ইছহাকৰ পাছত (পৌত্ৰ) ইয়াকুবৰ।

৭২ তেওঁ (ছাৰাহ্-এ) ক'লে— "হায় মোৰ আফচোচ্! মই (এতিয়া) সন্তান জন্ম দিমনে যেতিয়া মই বৃদ্ধা হৈ গৈছো আৰু মোৰ স্বামীজনো বৃদ্ধ? এইটো নিশ্চয় বৰ আজব বিষয়।"

৭৩ তেওঁ ক'লে— "তুমি তাজ্জব হৈছানে আল্লাহৰ হুকুমৰ প্ৰতি? আল্লাহৰ অনুগ্ৰহ আৰু তেওঁৰ আশীৰ্বাদ তোমালোকৰ ওপৰত ৰৈছে, হে (নবীৰ) পৰিয়ালবৰ্গ! নিসন্দেহে তেওঁ প্ৰশংসাৰ পাত্ৰ, মহিমান্বিত।"

৭৪ তাৰ পাছত যেতিয়া ইব্ৰাহীম (আঃ)-ৰ পৰা ভয় আঁতৰি গ'ল আৰু তেওঁৰ ওচৰত (ৰছুলসকলৰ আগমনৰ) সুসংবাদ আহিল তেতিয়া তেওঁ আমাৰ ওচৰত কাকুতি-মিনতি আৰম্ভ কৰিলে লূত (আঃ)-ৰ লোকসকলৰ সম্পৰ্কে।

৭৫ নিসন্দেহে ইব্ৰাহীম (আঃ) সঁচাকৈ আছিল সহনশীল, কোমল হৃদয়, সততে প্ৰত্যাৱৰ্তনকাৰী।

৭৬ (তেওঁক কোৱা হ'ল—) "হে ইব্ৰাহীম (আঃ)! ইয়াৰ পৰা (অৰ্থাৎ লূত-আঃ-ৰ লোকৰ কাৰণে চুপাৰিচৰ পৰা) ক্ষান্ত হোৱা; নিসন্দেহে তোমাৰ প্ৰভুৰ বিধান আহি পাইছেহি, আৰু সিহঁতৰ ক্ষেত্ৰত— শাস্তি সিহঁতৰ ওপৰত আহিবই, যিটো ফিৰাব পাৰা নাযাব।"

৭৭ আৰু যেতিয়া আমাৰ বাণীবাহকসকল লূত (আঃ)-ৰ ওচৰলৈ আহিছিল তেতিয়া তেওঁ ব্যতিব্যস্ত হৈছিল, আৰু তেওঁ (চোদম আৰু গোমোৰাবাসী লোকৰ কামাতুৰ উচ্ছৃঙ্খলতাৰ পৰা) এওঁলোকক ৰক্ষা কৰিবলৈ নিজকে অসহায়বোধ কৰিছিল, তেতিয়া তেওঁ কৈছিল— "এইটো এক নিদাৰুণ দিন।"

৭৮ আৰু (তেওঁ দেখিবলৈ পালে) তেওঁৰ লোকসকল তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল, উদ্‌ভ্ৰান্ত হৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ দৌৰি আহিল; আৰু ইয়াৰ আগৰে পৰাই

সিহঁতে কুকৰ্ম কৰি গৈছিল। তেওঁ ক'লে—"হে মোৰ সম্প্ৰদায়! এইসকলেই মোৰ কন্যা, এওঁলোক (ঘৰ-সংসাৰ কৰাৰ কাৰণে) তোমালোকৰ নিমিত্তে অধিক পৱিত্ৰ; কাজেই আল্লাহকে ভয়-ভক্তি কৰা আৰু মোৰ অতিথিসকলৰ সম্বন্ধে মোক লাঞ্ছিত নকৰিবা। তোমালোকৰ মাজত কোনো সদাচাৰী মানুহ নাই নেকি (এই কথাটো বুজিবৰ বাবে)?"

৭৯ সিহঁতে ক'লে— "তুমি নিশ্চয় জানা যে তোমাৰ কন্যাবিলাকৰ প্ৰতি আমাৰ (ঘৰ কৰাৰ) কোনো দাবী নাই, আৰু নিশ্চয় তুমি ভালকৈ জানা কি আমি বিচাৰো।"

৮০ তেওঁ ক'লে— "হায়, তোমালোকক বাধা দিয়াৰ যদি মোৰ ক্ষমতা থাকিলহেঁতেন অথবা (আল্লাহৰ পৰা) যদি কোনো জোৰদাৰ অৱলম্বন পালোহেঁতেন!"

৮১ তেওঁলোকে (—ফিৰিশ্বতাসকলে) ক'লে— "হে লুত (আঃ)! আমি অৱশ্যেই তোমাৰ প্ৰভুৰ দূত। সিহঁতে কেতিয়াও তোমাৰ ওচৰত তিষ্ঠিব নোৱাৰিব; গতিকে তোমাৰ পৰিয়াল-পৰিজনকলৈ আঁতৰি পৰা ৰাতিৰ এই প্ৰহৰতে, আৰু তোমালোকৰ মাজৰ কোনেও পাছলৈ নিফিৰিবা, তোমাৰ স্ত্ৰীৰ ব্যতিৰেকে, কিয়নো ইহঁতৰ যি ঘটিব তেওঁৰো সেয়েই ঘটিব। বাস্তৱতে সিহঁতৰ (সৰ্বনাশ ঘটাৰ) নিৰ্ধাৰিত সময় হৈছে (অহা) পুৱাবেলাতে। পুৱাবেলা নিচেই আসন্ন নহয়নে?"

৮২ ইয়াৰ পাছত যেতিয়া আমাৰ আদেশ আহিল তেতিয়া আমি এইবিলাকৰ (অৰ্থাৎ নগৰ দুখনৰ) উপৰভাগ ইয়াৰ তলৰভাগ বনাই দিলো, আৰু সিহঁতৰ ওপৰত বৰ্ষণ কৰিলো টান টান শিল— থূপ-থূপকৰি—

৮৩ যি তোমাৰ প্ৰভুৰ ওচৰত চিহ্নিত আছিল। আৰু সেইটো (অৰ্থাৎ সেই নগৰ দুখনৰ ওপৰত কঠোৰ শাস্তি বৰ্ষণ) অন্যায়কাৰীবিলাকৰ পৰা দূৰৈত নহয়।

পৰিচ্ছেদ - ৮

৮৪ আৰু (ব্যৱসায়ী) মাদ্য়ানবাসীৰ ওচৰত আমি নিযুক্ত কৰিছিলো সিহঁতৰ ভাতৃ শুআইব-ক। তেওঁ ক'লে— "হে মোৰ সম্প্ৰদায়! আল্লাহৰ উপাসনা কৰা, তোমালোকৰ নিমিত্তে তেওঁৰ বাহিৰে আন কোনো উপাস্য নাই। আৰু জোখ-মাখত আৰু ওজনত কম নকৰিবা; নিসন্দেহে মই তোমালোকক দেখিছো সমৃদ্ধিশালী, আৰু মই নিশ্চয় তোমালোকৰ কাৰণে আশংকা কৰিছো এক সৰ্বগ্ৰাসী দিনৰ শাস্তিৰ।

৮৫ "আৰু হে মোৰ সম্প্ৰদায়! পূৰা জোখমাপ আৰু ওজন দিবা ন্যায়সঙ্গতভাৱে, আৰু কোনো লোককে সিহঁতৰ বিষয়বস্তুত বঞ্চিত নকৰিবা, আৰু পৃথিৱীত অন্যায় নকৰিবা গণ্ডগোল সৃষ্টিকাৰী হৈ।

৮৬ "(আনৰ পাওনা আদায় কৰাৰ পাছত মুনাফা-স্বৰূপ) আল্লাহৰ ওচৰত যি বাকী থাকে সেয়ে তোমালোকৰ নিমিত্তে উত্তম— যদিহে তোমালোক বিশ্বাসী হোৱা; আৰু মই তোমালোকৰ ওপৰত ৰক্ষক নহওঁ।"

৮৭ সিহঁতে ক'লে— "হে শুআইব! তোমাৰ নামাযে তোমাক নিৰ্দেশ দিয়েনে যে আমাৰ পিতৃপুৰুষসকলে যাক উপাসনা কৰিছিল সেইটো আমি বৰ্জন কৰিব লাগে, অথবা আমাৰ ধন-সম্পদ সম্বন্ধে আমি যি ইচ্ছা কৰো সেই কৰিব নোৱাৰিম? তুমিতো সত্যে সত্যে সহনশীল, সদাচাৰী!"

৮৮ তেওঁ ক'লে— "হে মোৰ সম্প্ৰদায়! তোমালোকে ভাবি চোৱা নাইনে,— মই যদি মোৰ প্ৰভুৰ পৰা স্পষ্ট দলিল-প্ৰমাণত প্ৰতিষ্ঠিত থাকো আৰু তেওঁ যদি তেওঁৰ পৰা উত্তম জীৱনোপকৰণ দি মোক জীৱিকা দান কৰি থাকে (তেন্তে কেনেকৈ মই লোকক প্ৰতাৰণা কৰিম)? আৰু মই বিচৰা নাই যে তোমালোকৰ বিপৰীতে মই সেই আচৰণ কৰিম যিটো মই তোমালোকক নিষেধ কৰি আছো। মই কেৱল বিচাৰো (তোমালোকক) সংস্কাৰ কৰিবলৈ যিমানখিনি সাধ্যমতে পাৰো। আৰু মোৰ কাৰ্য সাধন আল্লাহৰ সাহায্যতেই নহয় জানো? মই তেওঁৰেই ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰো আৰু তেওঁৰ ফালেই মই ফিৰো।

৮৯ "আৰু হে মোৰ সম্প্ৰদায়! মোৰ সৈতে মতানৈক্যই তোমালোকক অপৰাধী নকৰক যাৰ ফলত তোমালোকৰ ওপৰত ঘটিব পাৰে তাৰ নিচিনা (ঘটনা) যি ঘটিছিল নূহ (আঃ)-ৰ সম্প্ৰদায়ৰ ওপৰত, অথবা হূদ (আঃ)-ৰ সম্প্ৰদায়ৰ ওপৰত; কিম্বা স্বালিহ (আঃ)-ৰ সম্প্ৰদায়ৰ ওপৰত; আৰু লুত (আঃ)-ৰ সম্প্ৰদায়ো তোমালোকৰ পৰা দূৰৈত নহয়।

৯০ "গতিকে তোমালোকৰ প্ৰভুৰ ওচৰত পৰিত্ৰাণ খোজা, তাৰ পাছত তেওঁৰ ফালে (অনুতপ্ত হৈ) ফিৰা। নিসন্দেহে মোৰ প্ৰভু অফুৰন্ত ফলদাতা, পৰম প্ৰেমময়।"

৯১ সিহঁতে ক'লে— "হে শুআইব! তুমি যি কৈছা তাৰ বেচিভাগেই আমি নুবুজো, আৰু আমি অৱশ্যে আমাৰ মাজত তোমাক দুৰ্বলেইতো দেখিছো (গতিকে তোমাক আমি তোৱাক্কা নকৰো); আৰু তোমাৰ পৰিজনবৰ্গৰ কাৰণে নহ'লে আমি তোমাক শিল দলিয়াই শেষ কৰিলোহেঁতেন; আৰু তুমি আমাৰ ওপৰততো প্ৰতাপশালী নোহোৱা।"

৯২ তেওঁ ক'লে— "হে মোৰ সম্প্ৰদায়! মোৰ পৰিজনবৰ্গ তোমালোকৰ ওচৰত আল্লাহতকৈ বেচি শ্ৰদ্ধেয়নে? আৰু তোমালোকে তেওঁক গ্ৰহণ কৰিছা তোমালোকৰ পিঠিৰ পিচপিনে পেলাই থৈ। নিসন্দেহে তোমালোকে যি কৰা মোৰ প্ৰভুৱে তাক আগুৰি ধৰি আছে।

৯৩ "আৰু হে মোৰ সম্প্ৰদায়! তোমালোকৰ বাৰীঘৰত কাম কৰি যোৱা, ময়ো অৱশ্যে কৰি গৈছো। তোমালোকে শীঘ্ৰেই জানিব পাৰিবা কাৰ ওপৰত

শাস্তি আহিব যি তাক লাঞ্ছিত কৰে আৰু কোন হৈছে মিথ্যাবাদী। গতিকেতোমালোকে প্ৰতীক্ষা কৰা, ময়ো তোমালোকৰ সৈতে প্ৰতীক্ষাকাৰী।”

৯৪ আৰু যেতিয়া আমাৰ নিৰ্দেশ আহিল তেতিয়া আমি শুআইব (আঃ)-ক আৰু যিসকলে তেওঁৰ লগত বিশ্বাস কৰিছিল সেইসকলকো উদ্ধাৰ কৰিছিলো আমাৰ ফালৰ পৰা অনুগ্ৰহৰ ফলত। আৰু যিবিলাকে অত্যাচাৰ কৰিছিল সিহঁতক ধৰিছিল এক গুম্‌গুমনিয়ে, ফলত সিহঁত হৈ গ'ল সিহঁতৰ ঘৰে ঘৰে নিথৰদেহী,—

৯৫ যেন সিহঁত তাত (কোনো কাহানিও) বসবাস কৰা নাছিল। এইটো (কোৱা সঙ্গত) নহয়নে— “দূৰ হ' মাদয়ানবাসী যেনেকৈ দূৰ কৰা হৈছে চামুদ জাতিক?”

পৰিচ্ছেদ - ৯

৯৬ আৰু আমি অৱশ্যেই মূছা (আঃ)-ক পঠিয়াইছিলো আমাৰ নিৰ্দেশাৱলী আৰু স্পষ্ট কৰ্তৃত্ব দি—

৯৭ ফিৰআউন আৰু তাৰ প্ৰধানবিলাকৰ ওচৰত; কিন্তু সিহঁতে ফিৰআউনৰ আদেশৰ অনুগমন কৰিছিল, অথচ ফিৰআউনৰ নিৰ্দেশ ন্যায়সঙ্গত নাছিল।

৯৮ সি কিয়ামতৰ দিনা তাৰ লোকবিলাকক চালিত কৰিব আৰু সিহঁতক নমাই দিব (দুযখৰ) জুইত। আৰু নিকৃষ্ট সেই খাদ য'ত সিহঁতক নমোৱা হ'ব।

৯৯ আৰু এক অভিশাপে সিহঁতৰ পিছ লৈছে, ইয়াতে আৰু কিয়ামতৰ দিনতে। নিকৃষ্ট সেই পুৰস্কাৰ যিটো সিহঁতক দিয়া হ'ব।

১০০ এইবিলাক হৈছে জনপদসমূহৰ কিছু সংবাদ যি তোমাৰ ওচৰত বৰ্ণনা কৰিলো, ইয়াৰ মাজৰ কিছুমান অৱস্থিত ৰৈছে, আৰু (কিছুমান পকা ফচলৰ দৰে) কাটি পেলোৱা হৈছে।

১০১ আৰু আমি সিহঁতৰ প্ৰতি অন্যায় কৰা নাই, কিন্তু সিহঁতে সিহঁতৰ নিজৰেই প্ৰতি অন্যায় কৰিছিল; গতিকে সিহঁতৰ দেৱতাবিলাক, যিবিলাকক সিহঁতে আহ্বান কৰিছিল আল্লাহক এৰি দি, সিহঁতৰ কোনো কামত নাহিল যি সময়ত তোমাৰ প্ৰভুৰ বিধান আহি পৰিল। আৰু সিহঁতে ধ্বংস ব্যতিৰেকে একোৰেই সিহঁতৰ কাৰণে নবঢ়াই।

১০২ আৰু এইদৰেই হৈছে তোমাৰ প্ৰভুৰ পাকৰাও কৰোৱা যেতিয়া তেওঁ পাকৰাও কৰে জনপদসমূহক যেতিয়া সিহঁতে অন্যায় আচৰণ কৰে। নিসন্দেহে তেওঁৰ পাকৰাও কৰোৱা বৰ মৰ্মন্তুদ, কঠিন।

১০৩ ইয়াতে অৱশ্যে নিদৰ্শন ৰৈছে তাৰ নিমিত্তে যিজনে পৰকালৰ শাস্তিক ভয় কৰে (আৰু সেই হেতু সতৰ্ক হয়)। এয়ে হৈছে মানুহক (তাৰ হিচাপ-নিকাচৰ কাৰণে) একত্ৰিত কৰণৰ দিন, আৰু এয়ে হৈছে সাক্ষ্যদানৰ দিন (যিটো প্ৰত্যেকেই প্ৰত্যক্ষ কৰিব)।

১০৪ আৰু আমি এইটো (—ৰোজ কিয়ামত) পাচুৱাই নাৰাখো এটা নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ বাবে ব্যতিৰেকে।

১০৫ যেতিয়া সেই দিনটো আহিব তেতিয়া কোনো সত্ত্বাই তেওঁৰ (—আল্লাহৰ) অনুমতি ব্যতিৰেকে (নিজৰ বা আনৰ বাবে) কথা ক'ব নোৱাৰিব; সেইহেতু সিহঁতৰ মাজৰ কোনোবা হ'ব হতভাগ্য আৰু (কোনোবা) ভাগ্যবান।

১০৬ তাৰ পাছত যিসকল হ'ব হতভাগা সিহঁত (যাব দুযখৰ) জুইলৈ, সিহঁতৰ কাৰণে তাত থাকিব দীৰ্ঘশ্বাস আৰু আৰ্তনাদ,—

১০৭ সিহঁত তাতে থাকিব যিমান দিন মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱী বিদ্যমান থাকিব— যদিহেনো তোমাৰ প্ৰভুৱে অন্যথা ইচ্ছা কৰে। নিসন্দেহে তোমাৰ প্ৰভুৱে যিটো (সমীচীন ভাবি) ইচ্ছা কৰে সেইটো কৰি থাকে।

১০৮ আৰু যিসকল হ'ব ভাগ্যবান সেইসকল (যাব) বেহেশ্বতলৈ, তেওঁলোক তাতে থাকিব যিমানদিন মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱী বিদ্যমান থাকিব— যদিহেনো তোমাৰ প্ৰভুৱে অন্যথা ইচ্ছা কৰে। (এই বেহেশ্বত হৈছে এনে) এটি দান যিটো কেতিয়াও কটাকুটা (বা সমাপ্ত কৰা) নহ'ব।

১০৯ গতিকে তুমি সন্দেহৰ মাজত নাথাকিবা সিহঁতে যিবিলাকৰ উপসনা কৰে সিবিলাকৰ সম্বন্ধে। সিহঁতে উপাসনা নকৰে যিদৰে সিহঁতৰ পিতৃপুৰুষবিলাকে ইতিপূৰ্বে উপাসনা কৰিছিল সেইদৰে (অন্ধ অনুকৰণ) ব্যতিৰেকে। আৰু নিসন্দেহে সিহঁতৰ পাওনা আমি অৱশ্যেই সিহঁতক পূৰাপুৰি মিটাই দিম অলপমানো কম নকৰি।

পৰিচ্ছেদ - ১০

১১০ আৰু আমি অৱশ্যে মূছা (আঃ)-ক গ্ৰন্থ দিছিলো, ইয়াৰ পাছত তাত মতভেদ ঘটোৱা হ'ল। আৰু (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) যদি তোমাৰ প্ৰভুৰ পৰা ঘোষণাটো সাব্যস্ত নহ'লহেঁতেন (যে মূছা-আঃ-ৰ অনুবৰ্তীসকলে তোমাৰ জৰিয়তে নতুন জীৱন লাভ কৰিব) তেনেহ'লে সিহঁতৰ মাজত (আমাৰ শাস্তি প্ৰদানৰ দ্বাৰা) মীমাংসা হৈ গ'লহেতেন। আৰু বাস্তৱিকতে সিহঁততো সন্দেহৰ মাজত ৰৈছে (সিহঁতে ইছলাম ধৰ্মত দীক্ষিত হ'বনে) সেই সম্বন্ধে,— (সিহঁতৰ ধৰ্মকৰ্ম হৈছে) বিভ্ৰান্তিকৰ।

১১১ আৰু নিসন্দেহে তোমাৰ প্ৰভুৱে যথাসময়ত সিহঁতৰ প্ৰত্যেকৰ কৰ্মফল সিহঁতৰ ওচৰত অৱশ্যেই পূৰাপুৰি মিটাই দিব। সিহঁতে যি কৰে তেওঁ সেই বিষয়ে সবিশেষ অবহিত।

১১২ এতেকে তুমি সঠিক পথতে ঠিয় থাকা যেনেকৈ তোমাক আদেশ কৰা হৈছে, আৰু তেওঁৰো (যেন তেনে থাকে) যি তোমাৰ সৈতে (আল্লাহৰ পিনে) ফিৰিছে; আৰু তোমালোকে সীমালঙ্ঘন নকৰিবা। তোমালোকে যি কৰা তেওঁ নিশ্চয় তাৰ দৰ্শক।

১১৩ আৰু তোমালোকে (নিজেতো অন্যায় নকৰিবাই, অধিকন্তু) সিহঁতৰ ফালে ঢাল নলবা যিবিলাকে অন্যায় কৰে,— পাচত (দুনিয়াৰ অশান্তি আৰু আখেৰাতৰ) জুইয়ে তোমালোকক স্পৰ্শ কৰে। আৰু আল্লাহক বাদে তোমালোকৰ বাবে কোনো অভিভাৱক নাই, এতেকে (সিহঁতৰ পৰা) তোমালোকক সাহায্য কৰা নহ'ব।

১১৪ আৰু নামায কায়েম ৰাখা দিনৰ দুই প্ৰন্তভাগত (যেনে প্ৰথম প্ৰান্তত ফজৰৰ ওৱাক্তত আৰু শেষ ভাগত জুহৰ আৰু আচৰৰ ওৱাক্তত), আৰু ৰাতিৰ প্ৰথমাংশত (যেনে ৰাতিৰ আৰম্ভনিতেই মগৰিবৰ আৰু পূৰ্ণআগমনত এশ্বাৰ ওৱাক্তত)। শুভকামে নিশ্চয় বেয়া কামক দূৰ কৰি দিয়ে। এইটো এক স্মৰণীয় উপদেশ স্মৰণকাৰীসকলৰ নিমিত্তে।

১১৫ আৰু অধ্যৱসায় অৱলম্বন কৰা, কিয়নো আল্লাহে নিশ্চয় সৎকৰ্মশীলসকলৰ কৰ্মফল ব্যৰ্থ নকৰে।

১১৬ তেন্তে কিয় তোমালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলৰ মাজৰ (গুণ-মান) বাকী থকা (সৰহ সংখ্যক) মানুহ নাই যিসকলে (দুষ্টলোকক) নিষেধ কৰে পৃথিৱীত বিপৰ্যয় ঘটোৱাত— যিসকলক আমি উদ্ধাৰ কৰিছিলো সিহঁতৰ মাজৰ পৰা অলপ কেইজনমান (গুণবান লোক) ব্যতিৰেকে? কিন্তু যিবিলাকে অন্যায় আচৰণ কৰিছিল সিহঁতে অনুসৰণ কৰিছিল যিবিলাকক ইয়াত সচ্ছল-সমৃদ্ধ কৰা হৈছিল, আৰু আছিল অপৰাধী।

১১৭ আৰু তোমাৰ প্ৰভুৰ পক্ষে এইটো (সঙ্গত) নহয় যে তেওঁ কোনো জনপদক ধ্বংস কৰিব অন্যায়ভাৱে, যেতিয়া তাৰ অধিবাসীবিলাক থাকে সৎপথাৱলম্বী।

১১৮ আৰু যদি তোমাৰ প্ৰভুৱে ইচ্ছা কৰিলেহেঁতেন তেন্তে তেওঁ মানৱজাতিক অৱশ্যে (মুছলিমৰূপে) এক জাতি বনাই ল'লেহেঁতেন; সিহঁতে কিন্তু (যিকোনো ধৰ্মমত গ্ৰহণ কৰিব পাৰে বুলিয়েই) মতভেদ কৰাত ক্ষান্ত নহয়,—

১১৯ তেখেতৰ ব্যতিৰেকে যাক তোমাৰ প্ৰভুৱে (ইছলামৰ জেউতিৰে) কৰুণা কৰিছে; আৰু ইয়াৰ কাৰণেই তেওঁ সিহঁতক সৃষ্টি কৰিছে। আৰু নিষ্পত্তি হ'ল তোমাৰ প্ৰভুৰ বাণী (যেনে—)ঃ "মই আলবৎ একেলগে জিন্‌বিলাক আৰু মানুহবিলাকৰ দ্বাৰা জাহান্নাম ভৰ্তি কৰিম (যেন বিপথগামীবিলাক জাহান্নামৰ শোধনাগাৰত পৰিশোধিত হ'ব পাৰে)।"

১২০ আৰু ৰছুলসকলৰ কাহিনীৰ পৰা সকলোবিলাক (শিক্ষণীয় বৃত্তান্ত) আমি তোমাৰ ওচৰত বৰ্ণনা কৰিছো যেন তাৰ দ্বাৰা আমি তোমাৰ চিত্তক বলিষ্ঠ কৰিম; আৰু ইয়াত তোমাৰ ওচৰলৈ আহিছে মুমিনসকলৰ কাৰণে (পূৰ্ণাঙ্গ) সত্য আৰু (আদৰ্শ জীৱন যাপনৰ) উপদেশ আৰু স্মৰণীয় বাৰ্তা।

১২১ আৰু যিবিলাকে (কুৰআনত) বিশ্বাস নকৰে সিহঁতক কোৱাঁ— "তোমালোকৰ নিজ নিজ ক্ষেত্ৰত (যেনে ইচ্ছা) কাম কৰি যোৱা; নিসন্দেহে আমিও (আল্লাহৰ পথত) কৰ্তব্যৰত,—

১২২ "আৰু অপেক্ষা কৰা (তোমালোকৰ আক্কেল-চেলামিৰ কাৰণে), আমিও নিসন্দেহে (আমাৰ পুৰস্কাৰৰ নিমিত্তে) অপেক্ষাৰত।"

১২৩ আৰু মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱীৰ অদৃশ্য বিষয়বস্তু আল্লাহৰেই, আৰু তেওঁৰ ওচৰতেই ক্ৰিয়াকৰ্মৰ সকলোখিনি (মীমাংসাৰ কাৰণে) ঘূৰাই অনা হ'ব। গতিকে তেওঁৰেই উপাসনা কৰা আৰু তেওঁৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰ কৰা। বস্তুতঃ তোমালোকে যিহকে কৰা সেইসম্বন্ধে তোমাৰ প্ৰভু অনবহিত নহয়।

* * * * * * * * * * * *